

LA PAU

Diari de la Pau
Nº 5
Setmana del 22 de
Febrer a l'1 de Març

Preu: 100 pessetes

Quan convé muntem cadenes

Diverses ciutats catalanes han organitzat cadenes humanes contra la guerra per aquest cap de setmana. Tenint en compte que la veu del moviment pacifista no es pot expressar amb la mateixa força ni els mateixos mitjans que la dels qui defensen postures bel·licistes, és important que participem en els actes per la pau.

Ferrater Mora i la pau

El Professor Josep Ferrater Mora va morir a Barcelona el passat dia 30 de gener. Des del mateix començament de la guerra del Golf va escriure uns quants articles sobre el tema en els principals diaris espanyols. La seva posició era clarament de condemna de la guerra. Abans del 15 de gener ja va enviar un telegrama al President Bush i a diversos

senadors nord-americans amb el text següent: «Do not imitate Saddam Hussein. Be rational. Be against war». Tanmateix, li va fer por que els seus articles, més aviat llargs, no fossin prou ben entesos. Per això, el dia 24 de gener va redactar una declaració de 7 punts. Pocs dies després moria. No podem saber quin ús volia donar a aquesta declaració, que hem trobat a la cartera de mà

que va portar a Barcelona. Amb el consentiment de la seva vídua, la Prof. Priscilla Cohn, faig arribar aquest últim escrit polític de Ferrater i Mora al DIARI DE LA PAU, amb el desig que obtingui la màxima difusió. L'escrit expressa, amb brevetat i claredat, el profund sentit crític i democràtic del pensador i amic.

Josep Maria Terricabras

En el curs de la darrera setmana he publicat quatre articles a propòsit de la Guerra del Golf. Resumixo les meves opinions.

1. Estic contra tota guerra llevat quan és estrictament defensiva.
2. En el món actual les guerres no tenen ni cap ni peus, però poden portar molta cua.
3. Tots es van precipitar massa cap a la guerra. Hauria estat preferible esperar tot el temps que fos necessari.
4. Hi ha una diferència bàsica entre, per una banda, el règim polític dels Estats Units i dels membres (però no tots) de la coalició, i, per altra ban-

- da, el de l'Iraq; en els primers els ciutadans són lliures d'expressar llurs opinions, àdhuc oposades a la guerra, cosa que no passa en el segon.
5. No convé ser ni impacient ni masclista. No convé imitar Saddam Hussein.
6. Una vegada la guerra en marxa, hi ha un sol objectiu digne. No és ni el petroli ni el «salvar la cara», sinó el procurar que s'instal·lin règims autènticament democràtics.
7. Àdhuc en la situació actual seria millor un compromís diplomàtic que la mort de tantes persones.

Josep Ferrater Mora

EDITORIAL

La pau i els valents

De bon començament, es va dir que els que estaven en contra d'aquesta guerra eren els barbutos de sempre. Després, quan amb les firmes que hi havia ja no se sostenia aquesta afirmació, es va dir que tenien més que una lleugera representació parlamentària. I s'aprofitava per dir que els partits parlamentaris (IU-IC, al Congrés, IC i ERC al Parlament) que eren contraris a la guerra no tenien paral·lels a la resta d'Europa.

Aleshores, els italians del nou PDS es van encarregar de desmentir això. I després del bombardeig d'un refugi ple de civils, fins i tot els socialdemòcrates alemanys van demanar que se suspenguessin els bombardejos aeris a gran altura (amb els B-52).

A poc a poc ha anat quedant clar que, fins i tot admetent que pugui tractar-se de postures no majoritàries, hi ha molta més gent que no diuen (perquè no ho volen) en contra d'aquesta guerra.

Però l'actitud del govern espanyol sembla que va per una altra banda. Per això, quan aquesta setmana va tornar el vaixell militar «Numància» el ministeri de Defensa va organitzar una rebuda, amb parada militar i banda. I es podia veure una pancarta que deia:

«Bienvenidos, valientes». Una mica com si haguessin tornat de guanyar una guerra després de combatre molt durament. Potser per satisfer l'esperit d'aquells militars que s'han manifestat obertament partidaris d'una major implicació espanyola en el conflicte. Tota aquesta actitud era visible mentre, en el terreny internacional, es duïen a terme diverses iniciatives en favor del cessament d'hostilitats.

Conclusió: la gent que està en contra de la guerra no s'hauria de preocupar de les campanyes que els acusen de ser una colla d'arreplegats. Els que ho diuen, fins i tot quan cessi el foc, voldrien continuar fent el valent a bord d'un vaixell o, si poguessin, volant en un B-52. Els valents de sempre.

SUMARI

INFORMACIÓ

- PSC, a cop de fax
- Divuit insumisos més a Barcelona
- A Bagdad amb bicicleta

OPINIÓ

- Articles de Miquel Pueyo, Ivan Tubau, i Mariano Aguirre

HUMOR

- Òscar, Perich, Tàssies, Bie-map, Cabanas, Toni

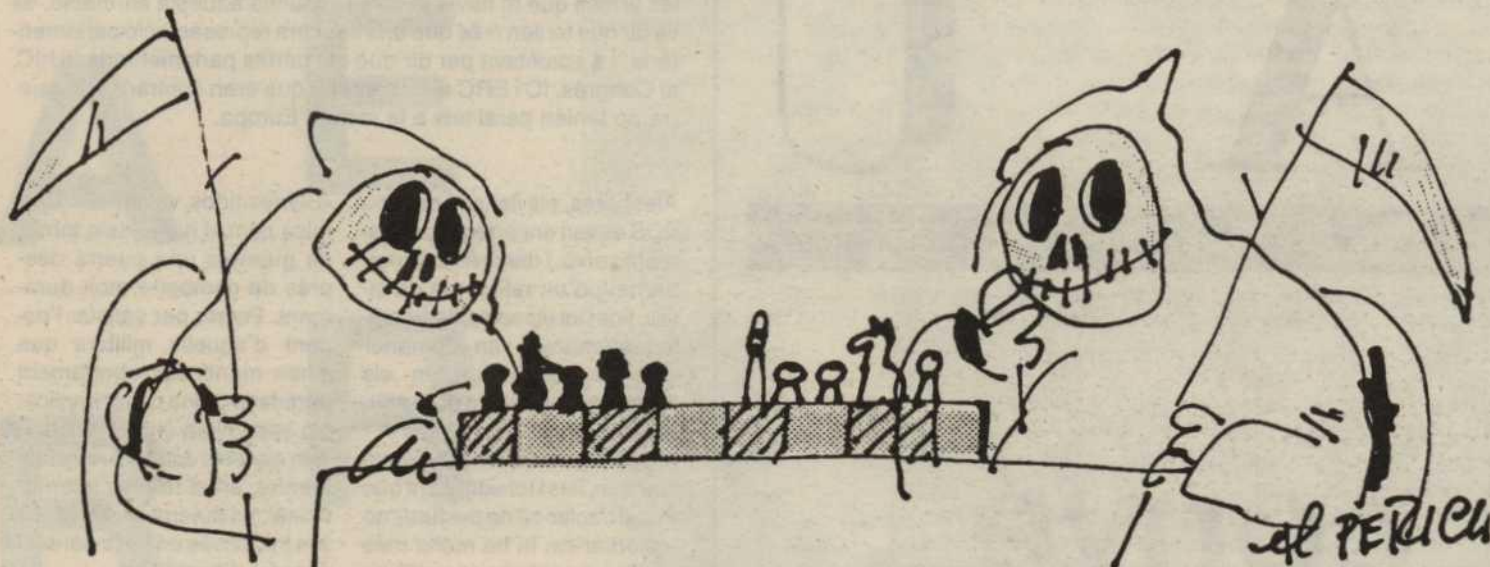
REFLEXIÓ

- El descobriment de la pau interior
- Economia i petroli a la base de la guerra

OBSEQUI

- Pòster original de CESC

EL CAMPEONATO DEL GOLFO PERSICO

BIJUTERIA SELECTA

GEORGE BUSH

(President dels EUA)

«Els Estats Units seguiran amb honor i decència, fins aconseguir plenament el compliment dels objectius que figuren en les dotze resolucions del Consell de Seguretat de l'ONU pertinents a la invasió de Kuwait».

...

ÀNGEL SANTOS BOBO

(Tinent general de l'Exèrcit espanyol)

«Yo no vacilaria en calificar este bombardeo de desgraciado accidente» tot comentant el bombardeig d'un refugi ple de civils a Bagdad.

...

ABC

(Editorial 15-2-1991)

«Saddam Hussein és l'únic responsable de tots els milers de morts que causarà aquesta guerra inqualificable».

...

SADUN HAMADI

(Viceprimer ministre iraquiana)

«Si els nordamericans volen guerra la tindran, nosaltres no ens doblegarem».

...

JORGE SEMPRÚN

(Ministre espanyol de Cultura)

«La prova que no s'atempta contra la llibertat d'expressió és que no hi haurà mesures contra els altres firmants del manifest». Paraules pronunciades moments després de destituir dos alts càrrecs del seu ministeri per haver firmat un manifest contra la guerra i la participació espanyola en el conflicte.

...

MARLIN FITZWATER

(Portaveu presidencial dels EUA)

«No sabem per què hi havia civils al refugi, però sí que sabem que Saddam Hussein no comparteix el nostre concepte sobre la santedat de la vida humana».

...

LEOPOLDO TERRES

(Fiscal general de l'Estat)

«És més rellevant ser pacífic que pacifista, perquè hi ha pacifistes capaços d'expressar-se a cops de pedra».

...

CARLOS SOLCHAGA

(Ministre espanyol d'Economia)

Al final la major part de la gent ens donarà la raó».

...

ROBERT McNAMARA

(Polític nord-americà)

«Bush, Powell i Cheney estan fent un bon treball en el Golf, però ni Jesucrist podria controlar aquesta guerra».

...

JOAN PAU II

«Volem una pau justa, però no som pacifistes, no volem una pau a qualsevol preu».

...

JAVIER PÉREZ DE CUÉLLAR

(Secretari general de l'ONU)

«Estic d'acord que les resolucions de l'ONU són resolucions dels EUA, però si ho dic em pot fer molt de mal». Transcripció iraquiana de l'entrevista Pérez de Cuéllar-Saddam Hussein del passat 13-1-91.

Moguda per la Pau

OLOT:

La coordinadora per la Pau d'Olot convoca una jornada per la Pau amb diverses activitats com una cadena humana, xerrada, recitals de música, etc. El lloc de trobada és el passeig d'en Blai.

TERRASSA:

El dia 2 de març, cadena humana contra la guerra.

BARCELONA:

Dilluns, 25 de febrer, a les 11 hores debat amb el títol «La guerra del Golf: informació i censura» amb la participació d'enviats especials a la zona, experts en informació internacional i militar, i periodistes del món àrab. La xerrada es farà al Col·legi de Periodistes. Rambla Catalunya, 20.

Dissabte 23, al barri de la Sagrera, trobada per la pau amb diferents activitats. Convoquen les entitats del barri.

També el dissabte a la plaça de Sant Jaume a les 12 h comença una acampada i una vaga de fam en contra de la guerra.

Cada dijous de 8 a 10 del vespre es fa a Canaletes un fòrum de dones per la pau obert a totes les dones amb iniciatives per la pau.

La campanya contra la guerra anuncia que el dia 2 es farà una trobada en què sota el títol d'Alternatives contra la Guerra, 12 àmbits professionals faran propostes de pau. El dia 11 al Palau de Congressos

es farà la presentació de les alternatives que s'hagin elaborat el dia 2 al Paraninfo de la Central.

UNIVERSITATS:

Dimecres 27 a les 11. Escola d'enginyers. Col·loqui de professors de la UPC contra la guerra.

Dimarts 26, a les sis de la tarda, a la sala de graus de Filosofia, xerrada sobre pacifisme. Al mateix lloc, el 5 de març xerrada sobre els mit-

jans de comunicació.

El món de l'ensenyament per la pau i contra la guerra recorda que el divendres 1 de març es proposa que tots els centres facin un debat col·lectiu sobre el moviment pacifista i també una reflexió sobre els continguts i objectius que s'han de donar a l'educació per la pau.

Cada dijous al CCU, Villarroel, 81, pregarà per la pau convocada per

diverses entitats cristianes de l'àmbit universitari.

■ Es recorda que la Moguda és oberta a totes les entitats que fan actes de tot tipus en favor de la Pau. Feu-nos-ho saber abans de dimecres a l'apartat de Correus 94.060 de Barcelona, o al telèfon 302 51 29 (Matins).

«EL DIARI DE LA PAU» respecta evidentment l'opinió de totes les persones que honestament es pronuncien sobre qualsevol qüestió. Malgrat això, només comparteix les d'aquells que consideren que la guerra és sempre dolenta i no resol mai els enfrontaments entre els pobles de la terra. I en tot cas, no comparteix necessàriament totes i cadascunes de les opinions signades que apareixen en aquestes pàgines.

DIARI DE LA PAU

Publicació setmanal del grup Periodistes per la Pau.

Apartat de Correus 94.060 - 08080 Barcelona.

Per a ajudes econòmiques: Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona - Agència 807.

Gran de Gràcia, 140. Llibreta 86513-47.

Director: Àlex Masllorens.

Consell de redacció: Carles Capdevila, Ton Clapés, Llorenç Olivé, Eva Piquer, Vicenç Relats.

Redacció: Pere Arcas, Guillem Carbonell, Josep Català, Laura Marín, Vicenç Sanclemente.

Distribució: DARSÀ - Tel.: 311 96 67

Col·laboradors: Antonio Álvarez Solís, Francesc Arnau, Alfons Banda, Alfons Cervera, Roser Capdevila, Josep Delàs, Fer. Gin, Joan Gomis, Kim, Lluísot, Xavié, Mariscal, Enric Marín, José Luis Martín, Arcadi Oliveras, Oscar, Perich, Quico Pi de la Serra, Núria Pompeia, Joan Senent, Josa, Carme Solé, Josep Maria Terricabras, José María Valverde

Capçalera: Josep Maria Trias.

Compaginació: Àngel Solanilla.

Fotografia: Pere Batlle.

Fotocomposició: Fothur, S.A. - Comercial, 13 entlo. 2ª - Tel. (93) 319 94 49 • Pre-Text - Via Laietana, 19

Impressió: Bermont/GEISA.

Dipòsit legal: B4849-91.

El PSC, a cop de fax

El Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC) ha fet arribar a tots els municipis governats per alcaldes d'aquest partit una nota explicant la posició socialista davant el conflicte del Golf. El PSC ha fet arribar aquesta nota, per fax, just després que va començar el bombardeig de Bagdad i altres ciutats iraquianes. El fax, que porta data de 17 de gener d'aquest any, i que es va enviar cap al vespre, deia a la primera pàgina que «creiem que la nostra actuació ha d'ésser de prudència a les nostres exposicions públiques i de negativa a l'aprovació dels Plens dels Ajuntaments de Mocions al respecte». O sigui, que per si de cas a algun alcalde o regidor socia-

lista li passava per la barretina donar suport o presentar una moció fent referència al conflicte, fos quin fos el sentit de la moció, tenia instruccions ben clares de no aprovar-ho. Amb aquest fax, el PSC vol impedir que Ajuntaments d'esquerres poguessin penjar llençols blancs als balcons o aprovar mocions a favor de la pau, com de fet ha succeït en diversos municipis catalans. És clar que en aquest mateix fax s'hi deia també per acabar de convèncer els militants socialistes que no ho tinguessin clar: «Espanya no participa ni participará en cap atac militar. La seva col·laboració amb la comunitat internacional, en cap cas, no comportarà una intervenció a l'acció militar en curs. És per això que els efectes directes sobre el

n.º 17 '91 20:30

P.S.C. SERVEIS CENTRALS FAX 4191587

P. 2

PSC

Us enviem la posició del Partit davant el conflicte del Golf.
Creiem que la nostra actuació ha d'ésser de prudència a les nostres exposicions públiques i de negativa a l'aprovació dels Plens dels Ajuntaments de Mocions al respecte.

nostre país són nuls. No hi ha cap motiu, doncs, per alterar la vida normal i l'activitat quotidiana dels nostres ciutadans». I afegia: «Cal evitar qualsevol intent d'instrumentalització partidista: ningú no és més partidari de la pau que ningú». En

aquest fax, amb intents de tranquil·litzar la gent, el PSC, o no estava informat de l'ús de la base de Morón per envolament d'avions que ataquen l'Iraq, o, si n'estava al corrent, s'escaquejava.

El Diari de la Pau comentava en el

número anterior la posició del corrent Esquerra Socialista del PSC, que demanava el cessament de les hostilitats i criticava el secretisme del govern espanyol respecte de l'envolament de B-52 des de Morón.

Instruccions per fer la cadena humana

Aquest diumenge hi ha convocada una Cadena Humana per la Pau, a la qual estan convidats tots els lectors del Diari per la Pau. Tot seguit, s'ofereixen les instruccions que la Campanya contra la guerra ha donat per formar aquesta cadena. Els punts de concentració són:

- Passeig de Gràcia-Diagonal
- Travessera de Gràcia-Passeig de Sant Joan
- Plaça Sagrada Família
- Estació del Nord (jardins)
- Correus
- Portal de la Pau (drassanes)
- Paral·lel-Ronda St. Pau
- Pça. Espanya-Tarragona
- Pça. Països Catalans
- Pça. Francesc Macià

La cadena humana és una forma més de manifestar la nostra oposició a la guerra. Però és una forma d'expressió que requereix un important nivell d'auto-organització. Els detalls organitzatius han estat pensats per un petit grup de persones. Moltes altres han participat en el seu desenvolupament, en espe-

cial en la creació dels punts de concentració, la distribució de bons i la difusió de la convocatòria. Tot això és insuficient. Per aconseguir completar la cadena humana cal la teva implicació personal: la teva participació en la cadena i la teva participació en l'organització de la cadena. Aquestes són les nostres recomanacions.

1. La cadena es construeix a partir d'onze punts de concentració prèvia. A cada punt de concentració hem assignat un cert nombre de bons. El bo que t'han donat en reservar el teu metre de cadena t'indica el punt de concentració que et correspon. Procura anar a aquest punt i no a cap dels altres. Comptem que seràs allà i no en un altre lloc.

2. La cadena no es construeix en un moment. Si tothom arriba tard és impossible saber quins trams de la cadena cal reforçar i en quins altres hi ha gent suficient. Tot i que és una mica d'hora per un diumenge, procura ser en el teu punt de concentració a les 10,30 h.

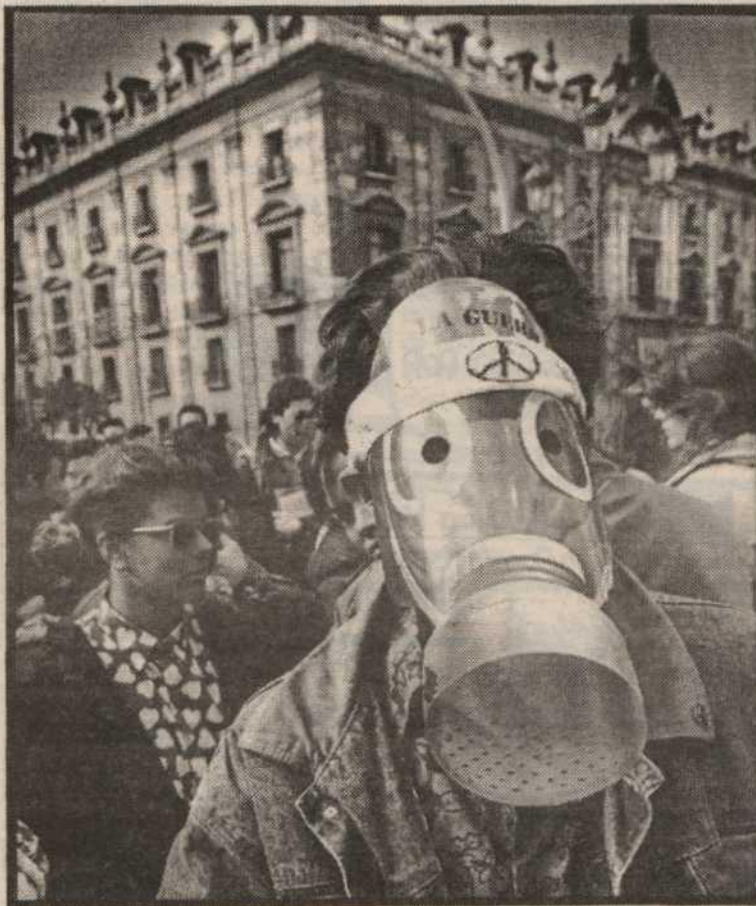

FOTO: MIGUEL LORENZO

3. En el teu punt de concentració trobaràs les persones de l'organització del punt, que et donaran les informacions necessàries. Però tingues paciència... sempre hi ha imprevistos. La cadena ja està en marxa, encara que no els vegis, milers de persones, a tota la ciutat, hi participen.

4. A partir de les 11 h... ens hem de moure a les 12 h. tothom ha de ser en el seu metre. Tenim per tant una hora per garantir-ho. Procura seguir les instruccions que et donaran des del punt o des del cotxe d'organització corresponent. Potser hauràs d'anar i tornar, passar dos o tres vegades pel mateix lloc; con-

serva el bon humor. Encara no s'ha d'interrompre el trànsit: aquest/a conductor/a ha de ser al seu metre a les dotze.

5. S'acosten les dotze. Ja ets al teu metre. Has deixat de passejar. Fes-te notar: crida, canta, balla, anima als qui et miren des de la finestra. És la imatge del moviment contra la guerra.

6. Són les 12 h. en punt. Atent/a al senyal. Agafa la mà dels teus veïns de cadena. Si has de creuar un carrer, sempre que sigui possible fes-ho pel semàfor o el pas zebra. La cadena ja s'ha tancat. Pots celebrar-ho, però no et deixis anar.

7. Un altre senyal, a les 12,15 h., t'indicarà el moment de desfer la cadena. A les 13 h. hi ha una concentració a la Plaça de Catalunya, el punt central de la cadena. És molt millor anar-hi en grup.

8. A la Plaça de Catalunya es llegeix el Manifest de la Campanya contra la guerra i s'enlaira un gran globus com a cloenda de l'acte d'avui.

9. L'acte ha acabat, però el treball ha de continuar. Cal reforçar la xarxa social que defensa la pau. Cal reforçar la Campanya contra la guerra. No afluixis! Comptem amb tu!

La guerra al Parlament, per una moció d'E.R.C.

Amb la presentació d'una moció subsegüent a la interpel·lació al consell executiu sobre les conseqüències de la guerra del golf a Catalunya, ERC proposa que en el proper ple del Parlament, el proper

dia 27 de febrer, els diversos grups parlamentaris puguin fer possible mitjançant la discussió de la moció—que la cambra es posicioni sobre la guerra del golf i les seves conseqüències per al nostre país.

El text de la moció és el següent:

1.- El Parlament de Catalunya, davant la situació de guerra al golf Pèrsic, manifesta la seva voluntat que s'arribi a un cessament immediat d'hostilitats a la regió i es procuri una resolució positiva del con-

flifte, per la via diplomàtica i la negociació política.

2.- El Parlament de Catalunya, en conformitat amb les tradicionals aspiracions de pau del poble català, demana al govern de l'Estat el retorn dels vaixells que l'armada espanyola té desplaçats a la zona del conflicte i, en particular, dels soldats de lleva que hi han estat mobilitzats, un 40% dels quals són joves catalans.

3.- El Parlament de Catalunya, davant l'increment d'un clima social

de familiarització amb la guerra, la violència i l'armamentisme, insta al Govern a promoure mesures favorables a l'extensió d'una cultura de la pau, la llibertat i la convivència entre els ciutadans, com a valors supremes de les persones i dels pobles.

4.- El Parlament de Catalunya, davant les conseqüències negatives per a molts sectors de l'economia catalana arran de la guerra del golf, insta al Govern a prendre mesures per tal de pal·liar aquesta recessió.

Les noves joguines bèl·liques arraconen les tortugues Ninja

Encara sort que els tres reis d'Orient ens van portar els regals deu dies abans de l'esclat de la guerra. Si no, s'haurien fet un tip de traginar avions militars, tancs camuflats per actuar el desert, corbetes i fragates tripulades per mariners de lleva, helicòpters Apache i altres joguines bèl·liques que dixeran ahucats els petits i desperten secreta admiració en els més grans. A la fira de València s'han presentat aquests dies les últimes novetats en joguines. I s'han endut la palma les reproduccions reduïdes de la flota armamentística del bàndol aliat. Això no té res d'estrany, si tenim en compte que, d'ençà de l'inici del conflicte, la venda de joguines bèl·liques també s'ha disparat notablement als Estats Units, a França i al Japó. Per posar un exemple, els fabricants del simulador de vol de l'F-117 —tota una meravella de l'electrònica, segons diuen—

han incrementat les vendes més d'un 60 per cent. La demanda de missils Scud i Patriot també és molt elevada, tot i que (de moment) no es troben al mercat. En canvi, els soldats iraquians de joguina tenen poca acceptació entre el públic. A l'Estat espanyol, la joguina bèl·lica només representa el 0,4 per cent de la producció total del sector. I cal dir que aquesta indústria havia decaït considerablement els últims anys, en part gràcies a l'esforç de grups com el Col·lectiu per a una Pedagogia No-Violenta, en el 1980 va promoure una campanya amb el lema "Si volem viure, per què jugar a matar?". Però els nens, és clar, volen el que veuen a la tele. Ja han descobert que els grans són uns hipòcrites, que en el fons els encanta jugar a matar. (De fet, alguns són veritables experts a exterminar moros amb els nous jocs informàtics inspirats en la guerra del Golf). Les

agressives tortugues Ninja —criticades fins i tot pels mateixos que avui defensen l'ofensiva militar ianqui— ja han passat a la història. És molt més divertit jugar amb armes que existeixen de veritat, i que dia a dia demostren el seu potencial destructiu i anihilador. Ara els fills demanen un missil de joguina i els pares —sobretot els que no s'han destacat precisament per la seva militància pacifista— no es veuen en cor d'oposar-s'hi. Com que la cosa va per llarg, tot fa preceure que Melcior, Gaspar i Baltasar ens visitaran l'any que ve amb carrosses carregades de joguines bèl·liques. Ara que, ben mirat, si es mantenen en plena forma les armes que maten de debò, per Nadal ja no hi quedaran vius ni els tres reis, a l'Orient. Llavors, als pobres nens d'Occident no els quedarà més remei que rescatar de l'oblit les velles tortugues Ninja.

Eva Piquer

Divuit insubmisos es presenten al Govern Militar de Barcelona

Divuit joves van portar dimarts al Govern Militar de Barcelona els documents que acrediten la seva insubmissió al servei militar, tot i que el jutge es va negar a rebre'ls. A l'exterior del govern militar es van concentrar unes duescentes persones que recolzar l'acció. Un cop finalitzada la concentració, la mare de Miguel Hinojosa, insubmis i estudiant de l'UAB que es troba datngut a la presó de la Trinitat, va recordar que "els joves no

estran sols, ja que tenen moltes persones al darrere, entre d'altres els seus pares". La mare de Miguel Hinojosa va afegir que "per la pau s'ha de lluitar sempre, i no només en temps de guerra". L'Assemblea d'Objectors Insubmisos de Catalunya (AOIC) ha fet pública una nota en què recorda que aquesta presentació coincideix amb el segon aniversari de les primeres presentacions d'insubmisos a l'Estat Espanyol, i que en aquests dos anys s'ha arribat a la xifra de 1500 joves que es

neguen a fer el servei social o el militar. En la mateixa nota s'indica que l'AOIC veu amb preocupació com es criminalitzen, i es reprimen els col·lectius i grups pacifistes "que sempre hem denunciat la crueltat i la irracionalitat de les guerres, els veneficis astronòmics que els països occidentals treuen amb la venda d'armes al tercer món, i la mili com a mecanisme per a convertir els joves en part d'aquesta maquinària de mort i desolació que són els exèrcits".

BREUS

ELS PROFESSORS D'IDIOMES ESTRANGERS ES MOVILITZEN CONTRA LA GUERRA

Els professors d'idiomes estrangers de CC.OO. van organitzar, el passat 15 de febrer, una concentració davant del consolat Britànic per protestar contra la participació del govern britànic en el conflicte al Golf Pèrsic. Segons aquest col·lectiu, Gran Bretanya està participant en la guerra amb el més gran entusiasme, tornant així al seu paper colonitzador al Mig Orient. A l'hegemonia per le restriccions interiors, en canvi tenen diners per fer la guerra. Afirment que aquesta guerra no és per a la llibertat ni el dret internacional, sinó per l'expansionisme d'alguns Estats, convertint-la en una tragèdia per als pobles.

ERC A GRÀCIA, CONTRA EL SERVEI MILITAR

La secció local d'Esquerra Republicana de Catalunya a Gràcia ve presentant el darrer Plenari de la Junta del seu districte, una proposta per la qual demanava que aquest entes i l'Ajuntament de Barcelona no col·laboressin amb el Ministeri de Defensa en el reclutament de nois, manifestant així el seu rebuig al conflicte bèl·lic i el seu suport actiu a totes aquelles iniciatives contràries a la guerra.

PERIODISTES CONTRA LA MANIPULACIÓ INFORMATIVA A CATALUNYA

Un grup de periodistes de comitès d'empresa i de diverses organitzacions sindicals i professionals de Catalunya han decidit constituir-se en col·lectiu de treball per denunciar la manipulació informativa que s'està produint a casa nostra amb el tema de la guerra del Golf Pèrsic.

Els reunits són periodistes dels comitès d'empresa de Televisió Espanyola, TV3, La Vanguardia, El Periódico, Reporters sense Fronteres, Associació de Fotògrafs de Mitjans de Comunicació i del Sindicat de Comunicació Social de Comissions Obreres. Està clar que s'hi afegeixen els companys de Periodistes per la Pau i s'espera l'adhesió de membres de la junta de Col·legi de Periodistes, que ho faran a títol personal ja que l'entitat encara no s'ha pronunciat sobre el tema. De moment s'han detectat manipulacions de certa envergadura a TV3, TVE, La Vanguardia i El Periódico i una continuada campanya de desigualtat informativa a diaris com El País i d'altres.

Qualsevol periodista que es vulgui incorporar a aquest grup de treball pot dirigir-se a qualsevol entitat representada o trucant al telèfon 268 17 68 (Sindicat de Comunicació Social de CC.OO.).

JOVES AMB INICIATIVA ENCETA UNA COMPANYIA D'OBJECCIÓ DE CONSCIÈNCIA

Ja fa més d'un mes que a la data fixada per autoritzar la intervenció militar aliada, Joves amb Iniciativa convocava una concentració a la plaça Sant Jaume de Barcelona on van participar més d'un miler de joves cridant consignes pacifistes mentre formavem el símbol de la pau. La campanya "Sempre per la pau, objecta", per a promoure l'objecció de consciència al servei militar és la nova acció dels joves d'IC.

PROFESSORS UNIVERSITARIS CATALANS RECLAMEN EL DRET A LA DESERCIÓ

Dos-cents seixanta professors de les Universitats catalanes han signat un manifest amb el lema "DESERTAR NO ÉS CAP CRIM", reivindicant la legitimitat del dret moral a la deserció en el moment actual.

En aquest document els professors universitaris denuncien expressions com "suport logístic" o "aplicació de la resolució 678 de l'ONU" com a "paraules detergents que no arriben del tot a dissimular les taques de sang" i fan una crítica als líders polítics que, segons ells, pretenen "criminalitzar que es nega a matar o morir a la guerra del Golf". Defenen la legitimitat de negar-se, per motiu de consciència, a les ordres que dicta l'Estat i tracten de cínica l'actitud d'aquests d'acusar la deserció com a delictes; tal i com diuen al manifest, "si això és delictes, benvinguts sien els delinqüents i respectats sien els seus actes".

El manifest encara roman obert a altres professors que hi vulguin signar i convida a d'altres Universitats de l'Estat a fer el mateix.

SAMBA KUBALLY DISTRIBUEIX EL NOSTRE DIARI

Els alumnes de l'Escola d'Adults "Samba Kubally", de Santa Coloma de Farners, han constituït un grup per la pau. Entre les seves activitats han inclòs prioritàriament la venda del **Diari de la Pau** per tota la comarca. Tenint en compte que tots ells són africans i que han hagut de suportar estoicament alguns brots de racisme, el **DIARI DE LA PAU** s'enorgulleix enormement de tenir uns distribuïdors tant solidaris.

La guerra és destrucció humano-ecològica

La Guerra del Petroli en curs planteja la necessitat d'anar al fons de les causes d'aquesta. Opinió que el moviment ecologista i alternatiu fa gairebé el mateix que critica a la medicina: tractar els símptomes d'allò que anomena malaltia però deixant intacte els seus orígens. Aquestes línies voldrien contribuir a un debat que considero imprescindible també per ampliar les mobilitzacions per la pau.

Al meu entendre «la mare de totes les guerres» modernes és l'economia. Tres precisions 1) contràriament al que ensenyen tant la dreta com l'esquerra, la societat industrial moderna sorgida de la revolució burgesa és la primera i l'única basada en l'economia; 2) la concepció econòmica del món neix com economia nacional; val a dir com interessos econòmics de l'Estat-Nació dirigit per la burgesia nacional; 3) el valor "guerra", central en altres civilitzacions, no ho és pas a la que domina actualment, car es troba desplaçat pel valor fonamental: l'economia.

L'economia imposa a tots els que, conscientment o no, l'accepten o romanen presoners de la seva concepció, una dinàmica que des de fa només mig segle en d'uen desenvolupament i que ja Marx (Grouxo, no pas Karl) sintetitzà en el seu encertat crit de *¡Más madera!*, quan al llarg tren en què viatjava ja només li quedava la caldera.

Crec que hi ha dades i destrosses més que suficients per considerar que aquesta dinàmica productivo-venedora-rendabilitzadora-consumidora és insostenible pel planeta, si més no en condicions que permetin que l'espècie humana pugui continuar visquent-hi. I això en un terme que ningú coneix, car cap persona o institució sap com interaccionen i poden potenciar-se mútuament els diferents factors destructius detectats fins ara.

A més a més, resulta que l'estil de vida conegut per *american way of life* generat per aquesta dinàmica i que és considerat evidentment el millor per quasi tothom, tant pels que l'assoleixen com pels que no, és en realitat un *way of die*: la moderna forma de morir.

D'això hi ha nombroses referències, si bé solen ser silenciades i, quan no ho són, no volen-ser-escollides-encara-que-s'escollin, tant pels «de dalt» com pels «d'abaix», per la senzilla raó que qüestionen les bases de la vida quotidiana tan personal com col·lectiva.

Vet aquí alguns exemples presos únicament en el camp de la salut: el nombre de malalties catalogades significativament anomenades de civilització supera les tres-centes. La més coneguda de les quals és el càncer.

Doncs bé, cal recordar que 1) el nombre de malalts de càncer aug-

menta constantment apropiant-se a la proporció d'un de cada tres» en tots els països autodesignats desenvolupats (com ja es diu habitualment a França); 2) l'edat mitja dels cancerosos disminueix constantment fins al punt que ja és la segona causa de mortalitat infantil; i 3) el llistat de components i productes cancerígens —des dels medicaments als conservants passant pels pesticides— presents a la nostra autodenominada vida civilitzada s'apropa ja als 5000. Respecte a la «malaltia» més manipulada —i rendible— en els darrers temps, la Sida, diguem-ne solament que un corrent d'investigació associa la seva aparició a la massificació dels medicaments químics, especialment dels antibiòtics. Si tenim present el criteri del Dr. Shelton, segons el qual quan apareix una nova

malaltia cal cercar el seu origen entre les noves famílies de medicines posades en circulació, cal recordar que els antibiòtics —un producte que hom pot denominar literalment *contra la vida*— foren produïts fa quaranta anys i generalitzats el seu ús fa uns vint, i que la SIDA fou «descoberta» fa una dècada!

D'altra banda s'està produint un increment constant del nombre d'avortaments involuntaris i de malformacions congènites, així com del repertori de malalties genètiques, la pràctica desaparició de les persones centenàries i el retrocés de l'esperança de vida (un informe de l'OMS ja en donava l'alarma l'any 1972, la qual cosa no ha impedit que la prolongació mitja de l'esperança de vida continuï sent un dels mites millors mantinguts per la indústria farmacèutica),

la iatrogènesi galagènesi galopant i un llarg etcètera de malalties degeneratives.

Cap bomba no seria llençada ni cap injecció posada si al darrera no hi haguessin persones i sobretot empreses, més aviat grans, que les cobressin, la qual cosa, cal no oblidar-ho, incrementa el Producte Nacional (tant el Brut com el Net) i altres indicis de desenvolupament. El mateix succeeix amb les hospitalitzacions, serveis funeraris, etc.

En la meua opinió, cal erradicar la concepció econòmica de la vida i posar en el centre de les relacions entre persones i col·lectivitats humanes d'altres valors. Només així podrem generar una Nova Dinàmica Mundial que sepulti les guerres i trobi formes positives de superar els conflictes.

Lluís Botines i Montell

Una guerra pel petroli

Avui nosaltres sabem amb certesa que si continuem cremant petroli com fins ara, en els nostres massa grans i massa nombrosos cotxes i en moltes altres menes d'artefactes malversadors, l'efecte hivernacle anirà destruint tots els climes del

Món. Això, ja ha començat. Però mentrestant nosaltres refusen una veritable política d'estalvi d'energia, que imposa, per tant, la recerca de la sobrevivència perllongada de la humanitat.

Refusant aquest mínim de discipli-

na, fem la guerra per assegurar-nos la disponibilitat de quantitats excessives de petroli a un «preu raonable», es diu. Aquest «preu raonable» és aquell que ens ha permès, fins ara, malversar el petroli i privar-ne als països pobres i a les generacions que vindran.

El petroli és efectivament racionat al món, però racionat pel diner, que assegura el més desigual de tots els repartiments entre les nacions i els individus. Els Estats Units, amb menys del 5% de la població mundial, consumeixen més d'una quarta part del petroli produït. Són ells els qui envien a l'atmosfera la quantitat més gran de diòxid de carboni: una quantitat equivalent a 5 tones per habitant i any. Els Estats Units importen ja la meitat del petroli que consumeixen i preveuen, seguint la tendència actual, importar-ne el 80% l'any 2030. Però per arribar-hi, per continuar deixant-los destruint els climes del Món, per deixar-los continuar provocant sequeres i grans ciclons, ens cal fer la guerra del petroli que permetrà perllongar els malbaraments i les desigualtats, amb les diferències de nivell de vida (50 a 1 entre Europa i Àfrica) que no cessen d'augmentar, que esdevenen políticament intolerables. El dret internacional protegeix injustícies inacceptables.

«La vida continua» i la nostra civilització del malbaratament també. Després del París-Dakar que insulta l'Àfrica, heus ací el rally de Montecarlo que glorifica la velocitat i tots els abusos de l'automòbil, que sa-

bem que són criminals, més encara per la destrucció dels climes que pels accidents.

La guerra serà cara. Només als Estats Units els costarà almenys entre els 80.000 i 100.000 milions de dòlars si s'acaba abans de dos mesos. Per eliminar la fam als països del Tercer Món, caldria donar als 500 milions de sots-alimentats o mal alimentats, de 30 a 40 kilos de cereals cada any, afegida a la seva ració actual. Això faria uns 20 milions de tones (de blat, arròs o blat de moro) que, a un preu de 300 dòlars cada tona, significaria uns 6000 milions de dòlars per a la seva compra.

No sabem ben bé on ens conduirà aquesta guerra. L'URSS desplaça ja tropes cap a les seves províncies musulmanes fronteres amb l'Iraq. No s'exclou pas una guerra mundial. Els països dominats no ens perdonaran mai el nostre bel·licisme.

I nosaltres, l'acceptarem?

René Dumont

(publicat a «La Paix», núm. 18 «Hors Série de les Réalités de l'Ecologie», 2 febrer 1991).

Traducció: Centre de Documentació d'Alternativa Verda.

Barcelona 12 de febrer de 1991.

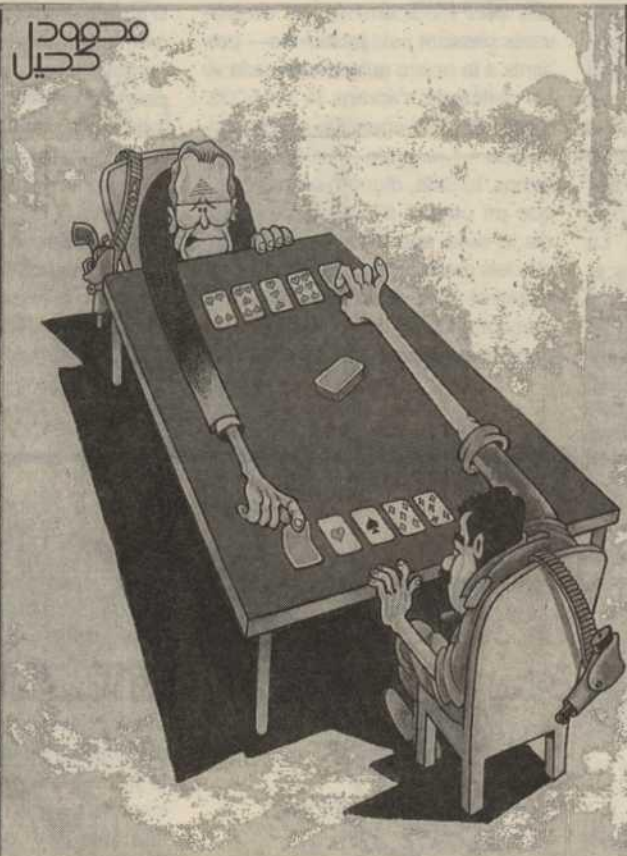
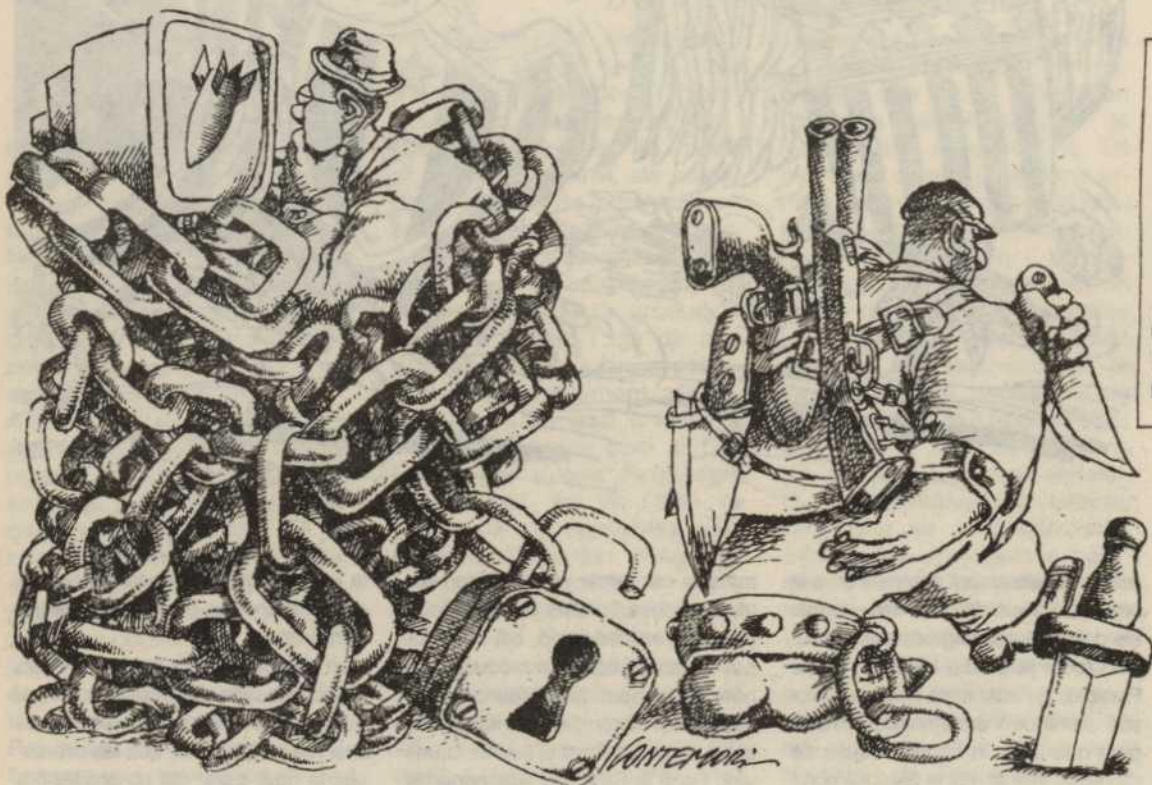
Humor del món

Des que va esclatar el conflicte (el 2 d'agost) i la guerra (16 de gener) els humoristes de tot arreu no han desaprofitat l'ocasió per donar el seu particular punt de vista. Per això, el Diari de la Pau ha procurat incorporar a les seves pàgines acudits i dibuixos dels humoristes més prestigiosos del país així com de molts altres que han enviat originals a la redacció.

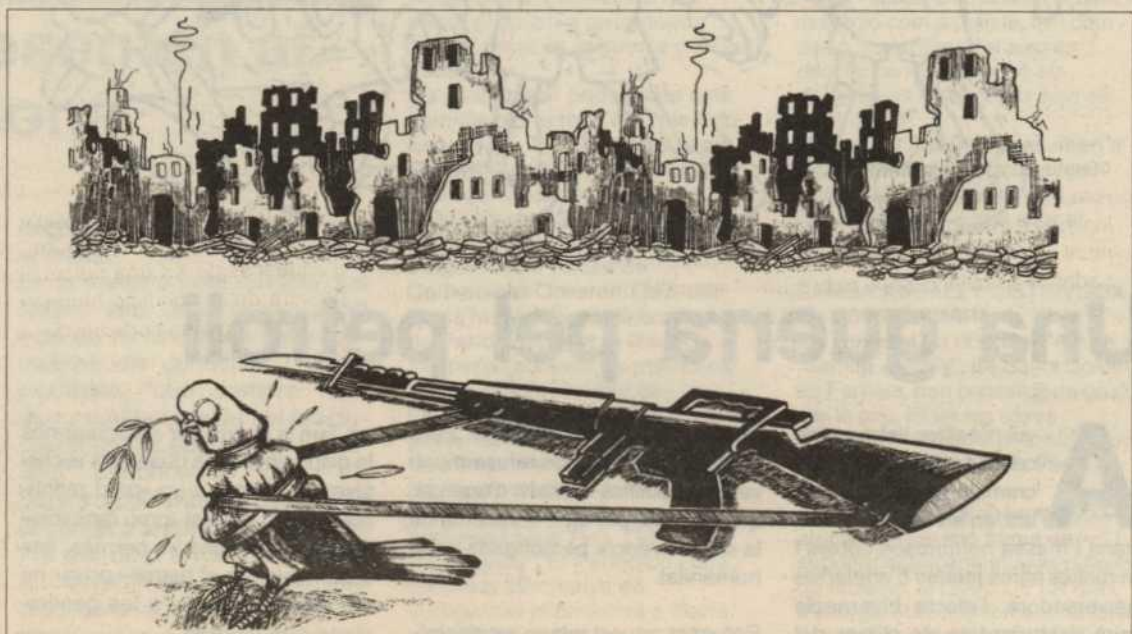
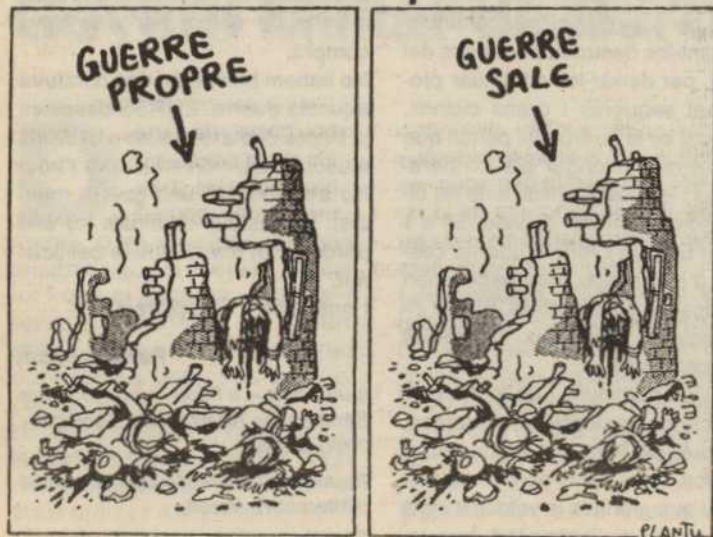
En aquesta pàgina, es dona una selecció d'uns quants acudits apareguts en mitjans de comunicació estrangers.

Dos acudits del caricaturista palestí Hahmad Khil, un publicat al

diari "Achark Al Awsat" i l'altre a la revista "Al Majala", tots dos mitjans àrabs editats a Londres. Un dibuix de Contemori aparegut a "La Reppubblica", un dibuix sobre els bombardejos, d'Ura, a "The Guardian". I tres acudits apareguts a "Le Monde", de Serguei, Nicolas Vial i Plantu. Aquest darrer mostra les diferències entre una "guerra neta" i una "guerra bruta". Pel que s'endevina del dibuix de Plantu, la guerra de Bush insisteix a dir que és tan neta que més aviat s'assembla molt a la bruta.

Publicité comparative

Un segle capicua

rrer a un ximpanzé tanoca enlairar-se sobre les seves extremitats posteriors i decidí la senda del raciocini.

Seguint en aquesta línia de discreta reflexió, a l'articulista se li acut que el segle XX és un segle capicua. Va néixer amb la guerra gran, pràcticament, que va ser la primera guerra moderna i per tant devastadora i anihilant com mai s'havia vist abans, i s'escola amb una altra conflagració les conseqüències de la qual encara se'ns escapen, però que, de ben segur, no defraudarà als més fermes amants del sadisme. I entremig d'aquestes dues guerres, com un Everest pèrfid, una altra guerra encara més gran. Una guerra amb dues guindes: Hiroshima i Nagasaki.

L'articulista s'atreveix, humilment, a afirmar que la síntesis del segle XX, deixant de banda demagògies vanals com la gangrena de la fam i l'execució sumariíssima de la natura, és un capmàs de més de 100 milions de morts violentes produïdes només per l'urpa de la guerra. Espatarrant!!

Segurament, continua descabellant l'articulista, si la humanitat es perllonga durant forces segles més —Nostre Senyor ho volgui així— el segle XX, aquesta desballestada centúria, serà rememorat, retingut per a la humanitat, com una mena

de museu dels horrors, una galeria de l'espant, una mostra delirant de fenòmens. El segle XX es recordarà com un calidoscopi dantesco on es barrejaran i cargolaran les imatges de Verdun, Dresden, explosions nuclears, Vietnam, Bagdad, Els genocidis armenis, jueus, kurd, amazònic. Les purgues d'Stalin, el nazisme, la mort gelada de la guerra freda, els desapareguts sudamericans. La cursa armamentística, l'averrant descolonització, l'apartheid i un torbellí inacabable d'espaordiments aclaparadors.

Fet i fet, l'articulista no sap com encara roman viu en aquest riu de la mort. Massa temps va viure enganxat rera l'atrezzo de la realitat aparent. Un bon dia però, es trobà un nas de pallaso a la sopa i un bigoti postís a la cartera. Un bon dia, els genis pretèrits van començar a burlar-se i escarnir-lo per ser un trist habitant del segle XX. I l'articulista, finalment, ha hagut de prendre paciència, d'inhalat resignació perquè, ben mirat, veu lògic que les bubotes del passat li deformin l'ombra i li posin un cubell damunt la porta.

I és que ho ha entès. El segle XX, aquest segle, és un segle que fa riure, ja, ja, ja...

Joan de Déu Prats

L'articulista està cansat de veure de cua d'ull, en miralls i llunes, espills i cristalls, com els esperits pretèrits, els avantpassats vinguts d'altres racons de la història, se li enriuen, es mofen i el furguen. L'articulista també es lamenta de sentir rera seu, els dies de vent temporalós, unes sornegueres rialletes i un munt de càustics impropis. De vegades, l'articulista s'ha trobat un vestit de bufó dins l'armari sense haver-lo comprat. Ocasions hi ha, en què distret en els seus pensaments, l'articulista encamina les seves pessets cap a la feina i indifectiblement acaba davant d'un envellat de circ. L'articulista està fins al capdemunt d'aquestes ànimes potineres que li trasbalsen la vida... però alhora sap, perfectament, que s'ha de resignar, d'aguantar amb posat estoic, perquè aquesta perse-

cussió, aquesta befa és un just càstic, un acurat flagell per haver tingut el mal gust, la desagradable idea d'haver nascut i d'haver viatjat pel segle XX. Un segle tan poc noble i patrici. Un segle tan poc edificant i didàctic. Un segle, en definitiva, impresentable i, sobretot, gens seriós.

Perquè no és seriós, en la discreta opinió de l'articulista, un segle que ocupa la primera posició en el hit-parade de crueltats i genocidis comesos per la raça humana. Un segle que, en la "parrilla" de sortida dels actes criminals, té la posició més avantajosa. Un segle, les atrocitats del qual, haurien de constar, en lloc preferent, en el Guinness de les barbaritats més ignominioses. No és estrany doncs, que la nostra centúria sigui la riota de totes les generacions passades. Que tots aquells que ens han precedit en

l'aventura de la història, s'esgargamellin de riure en veure la nostra imperícia per conviure. Els espectres d'èpoques extingides transgiren cofois cap al segle XX per contemplar-nos, burxar-nos i divertir-se amb la nostra ineptitud per la concòrdia. En definitiva, l'ansia per ser els capdavanters en el ranking mundial de guerres i morts fa d'aquest segle XX una ridícula caricatura de la condició humana. És divertit, pensa l'articulista, veure com la fornada més recent de la humanitat, l'actual, la nostra, es vanagloria de ser la més moderna, liberal, progressista; la que més es preocupa pels drets de l'home, que inventa la sensibilitat ecològica, la consciència del desenvolupament, el benestar social, la qualitat de vida... I, tanmateix, és la pitjor generació de totes les que han existit des que, un bon dia, se li va ocó-

A Bagdad en bici. Objectiu: parar la guerra

Disabte 23 de febrer a les 10 del matí sortiran de la Plaça Sant Jaume de Barcelona en direcció a Bagdad els tres joves ciclistes per la Pau que divendres arribaren a Barcelona procedents de Valladolid d'on són originaris. A quart de 2 de la tarda tenen prevista l'arribada a la Plaça de l'Ajuntament de Mataró, on els esperen altres ciclistes i suporters procedents de Granollers on diumenge passat van participar al mitin a la porxada amb el qual conclouia l'acampada antimilitarista organitzada pel Moviment d'Objectors de Conciència i altres col·lectius pacifistes i ecologistes del Vallès.

Després de la trobada a Mataró amb la premsa i els ecopacifistes i

antimilitaristes del Maresme i del Vallès Oriental, el Ciclistes per la Pau proseguiran la seva llarga ruta par la Nacional-II en direcció de Girona on pensen arribar diumenge 24, després d'haver fet escala disabte al vespre a Calella de la Costa, on seran rebuts pels grups ecologistes i pacifistes locals. Les etapes següents sera Figueres i La Junquera. Dimarts al migdia esperen arribar a la plaça del Castellet de Perpinyà. A França, seran rebuts pels Verds els quals els hi preparen un itinerari pel Sud de França. L'itinerari segueix per Itàlia del Nord, Trieste, Iugoslàvia, Grècia, Turquia i Iraq fins arribar a Bagdad amb la ferma intenció de parar la guerra o, si més no, de servir d'es

cut humans voluntaris contra els bombardejos aliats contra la població civil, víctima innocent d'aquesta i de totes les guerres. Els ciclistes per la Pau no volen que llur acte sigui considerat com una "gesta" personal —raó per la qual són reactes a donar els seus noms respectius o a deixar-se fotografiar ("amb el Diari de la Pau estem disposats a fer una excepció", digueren), sino que pretenen fer una contribució positiva contra la guerra "del petroli" que és a l'abast de qualsevol persona. A Barcelona s'ha constituït un Grup de Suport que coordina Oriol Albó a la seu del Casal Bardina, Passatge Madoz, 6 2^{on} (tel. 93-412 07 27).

El descobriment de la pau interior

Pau és en aquests moments, la paraula clau. És certament la resposta a la guerra i cal valorar molt positivament tots els actes que es proposin com a objectiu final aconseguir-la. Hem de parlar de la pau entre els pobles, la pau que ara demanen amb tanta insistència no és fàcil. El que si podem fer a nivell col·lectiu és reivindicar-la amb força i a nivell personal adoptar una actitud vigilant per no caure en els mateixos parany i poder així generar en el nostre entorn un clima de pau i d'amor. És d'aquesta manera que descobrim la importància de la pau interior enmig del brogit del món.

En aquests moments de tanta tensió a nivell internacional és bo sensibilitzar els infants de la necessitat de la pau i considero important alhora oferir-los experiències profundes de pau interior. És per això que compartiré amb vosaltres el meu treball en relació a aquesta temàtica.

Ja fa més de dos anys que estic realitzant una experiència amb infants de dos a dotze anys sobre la pau interior. L'he fet amb més de cinc mil nens i he quedat sorprès de com han aconseguit el que els oferia. El reball l'he basat en un conte: "El País de Silenci" a partir del qual vaig introduint-los a poc a poc en aquesta desconeguda dimensió interior. Durant tota l'estona els nens tenen una actitud molt participativa. Els faig cantar, gesticular, descobrir la polsació interior de les cançons i finalment els proposo diferents jocs de silenci en els que aprenem a escoltar el silenci i la pau interior dels seus companys i la del grup.

Al llarg del conte van apareixent diferents personatges que convien el rumb de la seva vida en conèixer al pastor, que és el protagonista i amb que els nens més s'identifiquen: el caçador trenca l'escopeta i es fa amic dels animals, el llop i l'anyell juguen junts, ... Aquest pastor és el que porta més explícitament el missatge de la pau entre els pobles i això es veu molt clarament al final de tot quan canta la cançó del Nen d'Hiroshima: "El que un demano és que ara lluiteu, però per la pau, però per la pau, per tal que els nens de tot el món, puguin créixer, viure i jugar" (cançó escrita després de la Segona Guerra Mundial pel poeta turc Nazim Hikmet i musicada pel nord-americà James Walters).

En relació als jocs de silenci que es van proposant he de dir que ha estat per a mi una experiència molt profunda descobrir que el silenci dels infants no és neguitós i tens com sovint ho és el dels adults sinó que és ple d'alegria i de pau. Algunes vegades, si veig que el grup té una bona disponibilitat receptiva els parlo del cor dels homes, del que poden sortir coses dolentes com les baralles i la guerra, i co-

ses molt bones com la pau i l'amor. L'explicació del conte dura d'una hora a una hora i quart i és bonic veure que són els nens més petits, els de dos a cinc anys, els que segueixen la història amb més atenció i queden més meravellats. Són els que tenen un esperit més viu i net i capten amb molta facilitat el misteri de la pau interior.

Amb tot aquest treball he descobert que el cor dels infants no està tan endurit com el nostre. Ells són prompts a perdonar, no tenen rancúnia i donen alegria i amor quan és això el que se'ls ofereix. Els grans tenim més ferides, sentim més dolor i hem d'aprendre de l'innocència dels infants per retrobar aquesta pau interior perduda per després donar-li la profunditat i la maduresa de l'adult. El cor que té pau és aquell que està confiat i no té por. L'amor transforma les situacions més difícils i desfà els odis entre els homes. Només d'un cor que confia en pot brollar l'autèntica pau, aque-

lla que no mira els defectes sinó que valora allò que ens uneix amb els altres. Per acabar m'agradaria animar tots aquells que treballen amb infants a tenir moments de silenci amb ells, a parlar-los el llenguatge de l'amor i de la pau, del silenci interior. I no només a aquests animo, sinó a tothom. A tots un diria que dediquéssiu una petita estona al dia a fer silenci. Quan parem i comencem a fer silenci, ens venen infinitat de pensaments que ens volen distreure. També emergeixen del fons del cor moltes ferides, ferides que no ens deixen avançar. Si perseverem, i deixem que els pensaments desapareguin i les ferides es vagin curant a poc a poc, ens descobrirem un cor ple de ganes d'estimar tothom, inclosos aquells que més ens costa. Aquest amor, aquesta pau interior és la força que realment pot aturar la guerra. Mantinguem-nos en una actitud vigilant.

Pau Terruella
Carmina Mas

Un camp per la pau

Convidat per l'Associació d'Objectors de Conciència (AOC) aquesta setmana ha estat a Barcelona Joseph Parsons, un dels promotors del Gulf Peace Team (GPT), un col·lectiu internacional format per persones a títol individual que va organitzar a la frontera iraquiano-saudita un camp per la pau amb la participació d'unes 200 persones en total. L'experiència es perllongà fins al 27 de gener, data en què va ser desmantellat degut als intensos bombardejos aliats sobre la zona. Els impulsors de la iniciativa tracten ara d'estendre el seu moviment i organitzar un nou camp de treball a Jordània.

Joseph Parsons és un jove músic. Vivia a Philadelphia, als Estats Units, fins que va sentir la necessitat d'incorporar-se al moviment contra la guerra. — D'on va sorgir la idea del Gulf Peace Team (GPT)? — En un principi, es tractà d'una idea d'un grup reduït, bàsicament de Londres, que a principi de setembre es van plantejar la possibilitat de muntar una xarxa internacional de grups d'oposició a la guerra, en base a la participació directa de la gent i en el mateix lloc del conflicte. Ràpidament es va pensar en l'establiment d'un Camp Internacional per la Pau que pogués actuar com a força d'interposició per evitar la guerra.

— Quins són els principals objectius del GPT? — No entrem en temes polítics, ni prenem part a favor de cap dels bàndols. El camp vetlla per la pau, donant suport a aquell qui el necessita, sigui del bàndol que sigui. — Quin tipus de col·laboració cerqueu? — Es tracta d'un moviment basat en la idea de la pau. No som un col·lectiu polític. Promovem la participació individual i directa de perso-

nes que no se sentin alineades en les polítiques dels seus governs sobre la guerra i que voluntàriament vulguin participar en una acció no violenta per la pau.

— Com vàreu muntar el camp? — A principi d'octubre es van començar les negociacions amb els governs iraquí i saudita per aconseguir el permís per instal·lar el camp en algun lloc de la frontera entre els dos països, al bell mig del desert, però els saudites no van demostrar cap interès en la idea. L'Iraq va autoritzar la proposta, cedint un terreny a la població de Ar Ar, un enclau del desert que tradicionalment ha servit com a lloc de repòs dels pelegrins en camí cap a La Meca. Aleshores es va realitzar un procés de selecció entre gent de tot el món que havia escrit o s'havia posat en contacte amb el Grup, com jo amteix. En aquell moment hi havia ja grups de suport als Estats Units, d'on jo provinc, al Canadà, a la Índia, Indonèsia... — L'experiència tindrà alguna continuïtat?

— Ens agradaria muntar un nou camp a Jordània. Hem començat a treballar-ho, i el govern jordà ens dona suport. Després de marxar de l'Iraq vam ser rebuts per la reina Noor, i ella personalment ens va expressar el seu suport a la proposta. — Quan vosaltres vau sortir de l'Iraq la guerra ja havia començat. Quina és la vostra impressió dels efectes dels atacs?

— Les forces aliades estan destruint el país. Ho puc assegurar per què he vist centenars d'objectius civils bombardejats. Cases, hospitals. El país està sota mínims. No hi ha aigua corrent ni electricitat, és molt impressionant. El nivell de distorsió de la vida ordinària és immens. A la

frontera jordano-iraquiana hi ha milers i milers de refugiats sense res, als quals no se'ls deixa sortir del país i amb prou feines pot alimentar-se. Jo he vist que aquella gent ha de passar el dia amb una llesca de pa.

— La població iraquiana no desconfia de vosaltres? — Tant de la població com dels militars hem rebut un tracte humanitari i de respecte mutu. Hem intercanviat opinions i sentiments. Fixant-te en ells veus com conserven una moral elevada. La gent de l'Iraq desitja la pau però estic segur que es defensaran fins al final: tenen una altra visió de la realitat, lluitaran perquè els sembla que ho han de fer, no es plantegen d'abandonar o rendir-se.

— Quins són els efectes de la guerra sobre la població? — Les escoles i universitats són tancades, hi ha mancances de tota mena, famílies sense casa, nens que no tenen a on anar, edificis en runes, fugides a Jordània per sobreviure. Els problemes de subsistència no estan resolts, la cosa va cap a pitjor.

Jordi Tolrà - Josep Maeztu

El rechazo inicial expresado el viernes 15 de febrero por parte de E.U.A. a la propuesta de negociación de Irak puede despejar la incógnita sobre qué objetivos reales tiene Washington, y parte de sus aliados, con respecto al régimen de Bagdad. Ese rechazo, además, indica que las resoluciones del Consejo de Seguridad de la ONU habrían servido como excusa para otros fines que no son coincidentes con la liberación de Kuwait. La crisis del golfo Pérsico le ha servido a E.U.A. para tratar de demostrar que es la única superpotencia mundial. Pese a que Japón y Alemania tienen una gran fuerza económica, tecnológica y comercial, sería el planteamiento de Washington, E.U.A. es el único país con capacidad militar de liderazgo mundial. Y en la medida que desde el Tercer Mundo emergerán nuevos problemas y desafíos, E.U.A. debe asumir ese papel en primera línea. Esto, sin embargo, tiene algunos matices importantes, como son, que Washington quiere contar con fondos económicos de los aliados para realizar sus operaciones de control global, y ser apoyado mediante bases, instalaciones, permisos de vuelo, y diplomacia. En el final de la guerra fría, E.U.A. se propone actuar como un guardián internacional, imponiendo al Tercer Mundo y a sus aliados esa función. Debido a su retraso económico, tecnológico y comercial, los sectores que toman decisiones en Washington parecen haber llegado a la conclusión que lo que no se puede compensar en el terreno económico se puede imponer en el plano militar.

El real contenido de las resoluciones

Cuando comenzó la crisis del Golfo, en agosto pasado, se dijo que el objetivo de Washington y sus aliados era defender a Arabia Saudí de

Los objetivos de E.U.A. respecto de Irak

un avance iraquí, después que se defendía la soberanía de Kuwait. A continuación el Consejo de Seguridad de la ONU emitió la resolución 660 condenando la invasión, exigiendo la retirada de la fuerza iraquí y haciendo un llamado para que Irak y Kuwait iniciasen negociaciones para resolver sus diferencias. La siguientes resoluciones (desde la 661 a 677) exigieron la liberación de los rehenes e impusieron un embargo, entre otros aspectos.

Por último, la resolución 678 del 29 de noviembre abrió la puerta al uso de la fuerza para lograr que se cumpliera la primera resolución que iba en contra de la anexión de Kuwait.

Al ofrecer Saddam Hussein cumplir con la resolución 660 lo más lógico es que haya un cese el fuego, y que tanto E.U.A. como los aliados escuchen y estudien su propuesta. La 660 no se refiere sólo a la devolución de Kuwait sino que cumplir-

la significa iniciar negociaciones. Además, desde una perspectiva humanitaria es importante una tregua para la población iraquí.

Pero si, como parece en el momento de escribir este artículo, Washington se niega a que cesen los bombardeos, quedaría comproba-

do que su idea es acabar con los centros regionales de poder que puedan rebelarse contra la hegemonía global norteamericana.

Igualmente, si acepta negociar, podría indicar que considera que la fuerza militar iraquí ya está lo suficientemente debilitada. El pragmatismo de la política exterior de E.U.A. no tiene historia y, por lo tanto, bien puede dejar de lado que hasta 48 horas antes de la invasión de Irak a Kuwait el régimen de Saddam Hussein era aliado y amigo del gobierno norteamericano. Ahora, lo que le preocupa a Washington es que Saddam Hussein tiene ambiciones regionales (en el área clave, por la masiva presencia de campos de petróleo y la existencia del Estado de Israel) de Oriente Medio, que posee armas químicas y biológicas, que cuenta con un programa nuclear, y que pretende, pese a sus antecendentes represores, encarnar y resucitar el nacionalismo árabe anti-imperialista.

Si en efecto E.U.A. pretende seguir la guerra después del ofrecimiento de negociación es imprescindible que los aliados árabes y los europeos censuren de inmediato el apoyo a la llamada fuerza multinacional. Los dictadores del Tercer Mundo poseedores de armas de destrucción masiva pueden ser controlados de muchas otras formas —empezando por no venderles esas armas—, y esta guerra, que desde que empezó ha sido injusta y desproporcionada, está empezando a mostrar, descarnadamente, que es una gran batalla para consolidar el proyecto de nueva dominación de la post-guerra fría de E.U.A.

Mariano Aguirre
(coordinador del Centro de Investigación para la Paz (CIP) Madrid)

Morts de segona

A proposta d'E.R.C., el 29 de novembre de 1988 la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana va aprovar una resolució de condemna de la utilització d'armes químiques sobre les poblacions del Kurdistan iraquí. En aquesta resolució, es palesava la protesta del Parlament per l'agressió contra la població civil i es reconeixia el dret del poble kurd —reprimint mancomunadament per l'Iraq, Turquia, l'Iran, Síria i l'URSS— a la seva dignitat i a gaudir dels seus drets col·lectius com a poble.

«Quintacolumnistes de Saddam», ens diuen alguns que oblidem qui va armar aquest petit monstre sanguinari i que miraven cap a una altra banda quan denunciàvem el genocidi kurd a cop de gas i amb la inestimable col·laboració tecnològica d'alguns països occidentals, entre ells l'Estat espanyol. És clar que, probablement, ells són del parer que la pell d'un miler d'aquest pobres diables kurds no val pas tant com la d'un sol d'aquest aviadors rosadets del Middle West.

Per una altra banda, l'eufòria bel·licista també ajuda a desentendre's de les cafrades que els russos cometen a les seves colònies bàltiques. Un cop més, E.R.C. ha presentat al Parlament de Catalunya una proposició no de llei sobre la situació actual a les repúbliques bàltiques, en la qual es proposa el rebuig de la intervenció militar soviètica al Bàltic, en el context del respecte als principis establerts a l'Acta Final d'Helsinki i a la Carta de l'Organització de les Nacions Unides.

I tanmateix, les adolescents lituanes esventrades pels tancs que dirigeix el Premi Nobel de la Pau deuen continuar essent una anècdota melancòlica, al costat d'aquestes aeronautes amb família, que no paren de sortir a la televisió. I és que per als nens kurds de la cara bruta i per a les adolescents lituanes que porten la roba que deixaren, ara fa deu anys, les nostres germanes, no hi ha ni hi haurà televisió que valgui.

Miquel Pueyo i Paris
Diputat

Miro una foto teva, George. Deus tenir sis o set anys. Ets ros i dus els cabells curts, com un bon nen americà. Vas vestit amb un niqui fosc de ratlles clares i un anorac descordat. Estàs caminant per un lloc que deu ser verd, encara que no ho puc assegurar perquè la foto és en blanc i negre. Jo la vaig veure abans d'ahir a la pàgina 14 d'El Periódico, però deu haver donat la volta al món perquè és de l'agència Reuters.

Reposant sobre el teu crani, George —et dic George perquè no sé el teu nom i he pensat que potser et dius com el teu avi—, hi ha una mà gran i oberta que no se sap ben bé

El teu avi, George, és un assassí

si intenta dirigir-te cap a un lloc determinat o protegir-te de vés a saber quin perill. Després hi ha un braç i al final el cos sencer d'un home alt i prim, més que madur però no vell encara, amb corbata i un trajecte esportiu elegant —es nota que és un senyor de casa bona—, que du l'altra mà a la butxaca i fa una cara un pèl tensa. Al darrere d'ell, tallat pel límit de la foto, s'hi veu un altre home. Sembla que us vigili, però en realitat us escorta a tots dos.

Perquè el teu avi, George, que és el senyor que passeja amb tu per Camp David segons explica el peu de la foto, és un assassí. Per si de cas no sabies què vol dir aquesta paraula, he mirat el diccionari d'Oxford, que és el que segurament aviat faràs servir tu, i diu si fa no fa el mateix que els de per aquí: un assassí és qui mata amb premeditació i sense córrer risc. El teu avi, després de pensar-s'ho cinc mesos llargs i sense córrer riscos personals ja que passeja ben protegit per Camp David, mata nens com tu.

Bé, no exactament com tu, perquè com que són de Bagdad no solen ser rossos ni rics.

Al principi els assassins només eren uns musulmans fanàtics, borrarxos d'haixix —d'aquí ve la paraula—, que mataven en nom d'Al·là. Però ara ho poden ser senyors tan distingits com el teu avi, que no es droguen i resen al Déu dels cristians i maten en nom del dret conculcat i el nou ordre internacional, amb el vist-i-plau de les Nacions Unides i la complicitat de dictadors turcs disfressats, presidents democràtics andalusos i ministres de la guerra catalans. Com pot ser, em diràs, que el teu avi sigui un assassí, si passeja amb tu i et protegeix amb la seva mà? Mira, George, al món hi ha coses difícils d'entendre. Fa cinquanta anys hi havia uns senyors alemanys que feien petons a la dona i als fills, jugaven amb el gos, cuidaven les flors del seu jardinet i després se n'anaven a ficar jueus al forn crematori.

Ivan Tubau

BUSTIA DE LA PAU

NO ÉS PAU

La pau que acalla boques perquè no puguin parlar i als qui busquen veure-hi clar els fa caminar a les fosques.

La pau que fa ments toques perquè no puguin pensar, que fomenta conformismes que no puguin discrepar.

La pau que reclama joves per armar les seves mans, justificant les guerres com a defenses entre humans

No és pau sinó violència manipulada amb enganyos, per servir-se de la innocència dels qui només saben de plans.

Carme Romà i Agustí
(Barcelona)

NO A LA GUERRA

Com a col·lectiu que intenta contribuir a preservar la natura, (i en darrer terme la vida), en aquest meravellós planeta que és de tots, voldríem expressar el nostre més enèrgic rebuig en contra d'aquesta odiosa i esfereïdora guerra del golf Pèrsic.

La guerra, al nostre parer, significa el «sumum» de la perversitat humana, és com una mena de subproducte, resultant de la barreja de l'arrogància i la megalomania. Encara que, al nostre entendre, considerem que l'arrel d'aquest conflicte és fonamentalment econòmica. És a dir, el petroli, l'or negre que mou l'engranatge de les nostres panxacontentes societats occidentals, és quelcom que s'ha de defensar al preu que sigui, fins i tot anorrenant pobles i cultures i impensant la santa voluntat que dicta el gran germà.

Per tot això, creiem que ha arribat l'hora de reaccionar racionalment, de dir al món sencer que és intolerable que els interessos econòmics i estratègics de quatre ximplets, que han perdut el sentit de la raó i la mesura, posin en perill l'existència de tot el gènere humà.

Aplec Ecologista Portbouenc
Portbou

COMUNITAT DE «EXODE»

Com a cristians condemnem qual·sevol·la atemptat contra la vida, i creiem que cap ideologia no pot manipular el nom de Déu, que ens donà Abraham com a Pare comú de jueus, cristians i musulmans. Diem no a la guerra, a la injustícia i als sistemes militaristes que afigureixen amb totes les persones i moviments que cerquen solucions pacífiques a qualsevol tipus de violència.

Èxode
Gais Cristians de Catalunya

ALUMNES DE L'I.B. JOAN D'AUSTRIA

Els alumnes de l'I.B. Joan d'Àustria exposem: que la guerra no és una solució als problemes entre els pobles. Un nou ordre internacional més just no podria ser mai fruit de la guerra. Per tant, no hi pot haver pau si resten pendents els altres conflictes existents a l'Orient Mitjà, com són el palestí o el de la minoria kurda... Cridem l'atenció sobre la despesa exagerada que està comportant aquest conflicte bèl·lic quan hi ha dues terceres parts de la humanitat immerses en la pobresa i la fam. I així mateix denunciem l'actitud del govern espanyol i exigim el retorn dels soldats, i consegüentment, donem suport als desertors. I manifestem el nostre recolzament i ens impliquem en totes les iniciatives a favor de la Pau.

La Verneda
(Barcelona)

DELEGACIÓ DEL GOVERN

Els sotasignants, treballadors i treballadors de la Delegació del Govern a Catalunya ens solidaritzem amb totes aquelles iniciatives que tendeixin a aconseguir un final immediat de la guerra i que es comprometin en un establiment ràpid de la pau. Mostrem bé la nostra solidaritat envers el poble, víctimes principals d'aquesta guerra organitzada al marge del que són els interessos i les verdaderes necessitats de tots aquests pobles i que si continua pot tenir incalculables conseqüències ecològiques per a tota la humanitat.

Així mateix demanem a tots i totes aquelles que d'alguna manera tenen a les seves mans la possibilitat d'aturar el conflicte que iniciïn una via dialogada que permeti arribar en el més curt terme de temps possible a un cessament de les hostilitats.

Luis Manuel Murillo López
i 11 signatures més

LA GUERRA, LES GUERRES!

L'esclat de la guerra de les forces aliades contra l'Iraq per la seva ocupació de Kuwait ha posat de manifest un fet del qual no se'n parla prou: les guerres es desencadenen, principalment, per l'existència de grans produccions d'armament en què hi participen gairebé tots els països.

La producció d'armes ja constitueix un perill en mans de qualsevol governant desitjós d'utilitzar-les en profit dels seus fins, que sempre pretén justificar per raons històriques més o menys discutides, com tot. (...)

No n'hi ha prou de mobilitzar els pobles o combatre la guerra, les guerres, mitjançant campanyes o manifestacions. Cal lluitar contra la fabricació d'armament, el veritable perill. O lluitar per la seva reducció fins al límit imprescindible, per confiar únicament a un Ens superior —una mena de cascos blaus, o, si es vol, d'una policia internacional— que tingui la missió de garantir l'ordre mundial, però sota el control d'una autoritat supra-estatal. Només així podrem aconseguir l'eliminació de tota mena de conflictes. Per la Pau, naturalment, sí, però contra els que fan possibles les guerres.

J.B. Vallvé
(Barcelona)

NO, A L'ARMAMENT

En aquests dies, és adient que torni a manifestar el que ja he dit en alguna ocasió. Que les despeses d'armament són una bogeria. Que les guerres les paguem cares. Ja no parlo del preu tan trist i cruel de les pèrdues humanes, avui m'aturo en aquesta altra faceta.

La bestiesa de milions que es destinen a armament, si presumim de ser habitants d'un món civilitzat, les hauríem de destinar, per exemple a la investigació sobre el càncer, aquesta terrible malaltia que causa tants estralls; a la tercera edat, ja que hi ha molta gent gran que cobren unes pensions que són una misèria; a construir escoles, adequades als temps actuals. A posar els hospitals en les condicions més eficaçes, científicament i humanament; a la cultura: publicacions, literatura, música, dansa, teatre... etc, etc.

Aquests diners serien profitosos, i també donarien vida a molta gent. Però destinar els diners a fer trastets de matar... no es propi del segle XX.

Ramon Gualdo
Grup de Teatre Lacetània
(Solsona)

PROU DE PARADOXES

Els professors del nocturn de l'I.B. Mollet del Vallès volem fer constar el nostre total rebuig davant aquesta guerra. Prou de paradoxes! —per per la pau no cal armar-se, sinó desarmar-se.

Eulàlia Martí i 7 firmes més

GRÀCIES PER FER AQUEST DIARI

Hola amics! Nosaltres, com els grans, també sabem què passa al món.

Nosaltres, com molta gent, volem la pau i farem tot el possible per aturar la guerra.

Ens ha agradat molt el Diari de la Pau perquè tots parlen de la guerra i ens espanten. Gràcies per fer aquest diari.

Taller de revista de
l'Escola Ribot i Serra
de Sabadell

NO RECOLZEM CAP BÀNDOL

Nosaltres, els nois i noies de 8è de l'Escola Arrel, enviem aquesta carta per fer públic el nostre desacord amb el conflicte bèl·lic del golf Pèrsic, que afecta famílies com les nostres.

No recolzem cap bàndol, ja que l'únic que volem evitar és la mort de persones en una guerra d'interessos econòmics.

Sabem que aquesta carta no repercutirà gaire en el conflicte, però potser si tots ho intentem, podrem aturar-lo.

Diem No a l'armament; diem No al terrorisme ecològic; diem No a la mort de persones innocents, diem No a la guerra.

Alumnes de 8è d'EGB
de l'Escola Arrel

CRIDA ALS PARES

La Coordinadora de Pares Afectats per l'enviament de soldats de lleva al golf Pèrsic, fem una crida a tots els pares i mares que tenen fills en edat de servei militar perquè s'uneixin a la nostra coordinadora, ja que el perill d'intervenció després del cas del golf Pèrsic resultarà imminent en qualsevol conflicte que sorgeixi arreu del món. Ens trobareu els dimecres de 7 a 9 (vespre) a l'Assoc. Veïns Centre Social c/ Olzinelles, 30, 08014 Barcelona, telèfon 331 10 07.

Coordinadora de Pares Afectats

SETMANA DE LA PAU

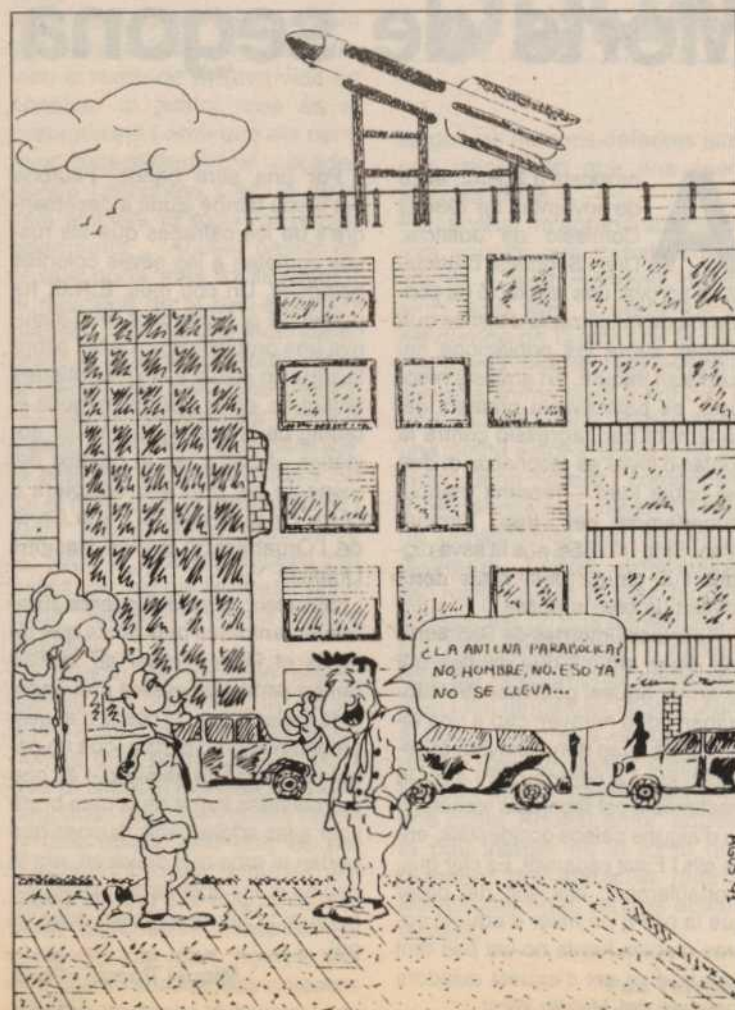
L'Escola Sadako, durant la setmana del 28 de gener a l'1 de febrer ha celebrat la setmana de la Pau. Tots els nostres alumnes han elaborat treballs que ens han servit per fer una reflexió seriosa sobre el tema de la Pau al món, començant pel món més proper a cadascun.

Escola Sadako

Som els nois de 7è i 8è de l'Escola Pública «Coves d'En Cimany» de Barcelona i no ens agrada la idea d'haver de viure una guerra molt a prop nostre i veure com molts joves, sense saber què són les armes, han d'anar-hi amb risc de perdre la seva vida i també que es produeixi un desastre ecològic a causa de l'armament químic utilitzat per qualsevol dels bàndols.

Hem fet una sèrie de pancartes i de fulls explicatius per tal d'informar la gent del barri del que nosaltres pensem.

Escola Pública
Coves d'En Cimany

BO D'AJUT

En/na m'adhereixo als objectius i la filosofia del grup Periodistes per la Pau, que amb la seva aportació i concretament amb el Diari de la Pau, contribueix a fomentar l'esperit de la neutralitat, solidaritat i anti-bèl·licisme que és l'únic que pot acabar veritablement amb les guerres.

Adreça: _____

Ciutat: _____

Telèfon: _____

APORTACIÓ DE 1.000.- (mil) pessetes

BUSTIA DE LA PAU

Madrid, 6 de febrero de 1991

El Director General de Relaciones
Informativas y Socias de la DefensaSr. D. ALEX MASLORENS
Director del Diari de la Pau
Apartado de Correos 94.060
08080 BARCELONA

Muy Sr. mío:

El Sr. Ministro de Defensa me encarga que conteste a su carta de 28 de Enero pasado, en la que solicita apoyo económico para el periódico que usted dirige.

Es norma de este Ministerio no conceder ayuda económica a ningún medio de comunicación social ya que podría entenderse como una ingerencia en el ejercicio de su libertad de expresión y creemos que no existen razones para romper con esa norma.

Le saluda,

Luis Reverter Gelabert

El Ministeri de la Guerra ha contestat a la petició de subvenció que li va fer, provocativament, el DIARI DE LA PAU. Segons el ministre Serra, la premsa ha de ser lliure i opinar sense coaccions; nosaltres també ho creiem i ens sorpren que no ho entenguin així els grans mitjans de comunicació, aparentment captivats pel desplegament militar i la propaganda «aliada». D'altra banda, continuem esperant la resposta de la Generalitat a la nostra demanda de subvenció (que, en aquest cas, anava molt en serio).

POBRESA DEMOCRÀTICA

En tot aquest rebombori de la Guerra del Petrol —eufemísticament dita del golf per tal d'amagar les autèntiques motivacions del conflicte—, ha traspuat entre determinada premsa, la intel·lectualitat amb vocació de claca i la gran majoria de la classe política, unes maneres arriscadament allunyades dels límits democràtics i perillosament properes al goebbelsisme més pur i barroer. Les editorials d'alguns periòdics, les boquetes d'or de la classe política i la seua claca intel·lectual han menyspreat i escarnit el moviment pacifista amb uns termes que els podríem resumir i il·lustrar així: «Tothom té dret, constitucionalment, a expressar lliurement les seues idees... però alerta que digueu que us podríem fer saltar les dents d'una bocinada!»

Crec que només aquells, els arguments dels quals s'aguanten a males penes en el fil de l'honestat, s'escagarrassen de sentir les opinions contràries dels altres. Només els que coven, i practiquen, un miserios conveniment democràtic responen amb el menyspreu i la befa les opinions dels altres.

Toni Cucarella
(Sant Feliu de Llobregat)

GUERRA COMO ALGO
OBSOLETO

Era miércoles y por tercera vez

se reunió el Foro de Mujeres por la Paz en el Colegio mayor Luis Vives. (En la madrugada de ese mismo día, en las afueras de Bagdad, a la orilla derecha del Tigris, un refugio albergaba a cientos de civiles.) En Valencia y en la reunión que convocó el Foro la primera persona que habló fue un hombre. El único que había en la sala. «Soy objetor de conciencia», fueron sus primeras palabras. Se llamaba Antonio Giménez y pertenecía al MOC (Movimiento de Objetores de Conciencia), las mujeres querían conocer a través de sus palabras algo más del significado de declararse objetor. De ser insumiso en nuestros días. En nuestros días de guerra. (En una ciudad llamada Bagdad, y en ese miércoles, aviones estadounidenses reventaron un lugar repleto, en su mayor parte, de ancianos, mujeres y niños.)

Giménez hizo una breve exposición de las leyes que regulan la objeción de conciencia, y señaló: «No se trata sólo de no coger un arma, ni de no querer hacer la mili, sino también de cuestionar los valores militares», se escuchó durante su intervención ante más de cien mujeres. (El ataque al refugio fue considerado por el mando militar estadounidense como un objetivo militar legítimo.)

Finalizó Antonio Giménez su alocución con un deseo: el que en los libros de historia del futuro se hable de la guerra como antes se hablaba de la esclavitud o del derecho de pernada. Como algo

obsoleto. («El calor que hace allí no permite pensar que se puedan encontrar supervivientes», dijo un oficial que participaba en las operaciones de rescate en el refugio de Bagdad.)

Al final, una despedida y una cita. A las 8 de la tarde el próximo miércoles. En el mismo lugar, en el Colegio Mayor Luis Vives. (A través del humo y del horror, en el refugio se podían ver cadáveres imposibles de identificar.)

Foro de Mujeres por la Paz

VAIG PATIR L'ÚLTIMA GUERRA

Hola! Sóc una dona que us lleigeixo. Mercès pel periòdic *La Pau*. Sóc una mestressa de casa i us admiro. Vaig sofrir la darrera guerra espanyola i el que us prego és que seguiu endavant quan s'acabi la guerra del golf Pèrsic. Crec que seguirà havent-hi guerres perquè el poder corromp. Aquesta és una guerra de les multinacionals contra el Tercer Món i el medi ambient. Endavant, continueu com fins ara portant pau i tranquil·litat a les nostres llars.

Carmela Sogas i Agullé,
membre del Col·lectiu Agudells
(Horta-St. Genís del Agudells)

LA FORÇA COMENÇA
ALS BARRIS

Estic d'acord que cal arribar al ciutadà a través dels màxims mitjans de comunicació possibles, perquè així el concienciaré millor, però és important recordar que cada ciutadà, apart d'estar constantment exposat als mitjans, també està cada dia «exposat» (en menor o major grau) al contacte amb els veïns, i en definitiva amb el seu barri (tan a les ciutats com als pobles). I és aquí on cal actuar, enfront a uns mitjans que et fan sentir enganyat, posem-hi la força del contacte humà, de la solidaritat que ve del nivell més baix, del barri que ens enmarca la nostra vida quotidiana.

Són les iniciatives a nivell de barri i amb projecció al barri els que poden convèncer i cridar amb més força a la gent per un missatge de solidaritat, que ens ha d'implicar a tots.

És fins i tot un bon moment per potenciar la vida de barri, per conèixer millor la gent que viu al nostre mateix barri, poder reforçar aquest contacte humà per un objectiu comú, un objectiu de tots, un objectiu de PAU.

No cal pensar en grans accions, cal buscar allò que sap fer millor cadascú, i que pugui servir per manifestar-hi la nostra adhesió més ferma a la PAU, la pau per sempre i arreu. Potser fem un pèl

tard, però encara hi som a temps a dir no a aquesta guerra, ni a cap guerra, no a aquesta injustícia ni a cap injustícia, enlloc i per part de ningú. Com deia una pacifista: «És possible que no poguem fer gaire més per evitar que es faci volar el món. Si això passa un dia, però, serà una tragèdia a causa de tanta gent que en tenia consciència i mai ningú no va fer res per impedir-ho.

Només vull el meu nom escrit en algun lloc com una de les persones que no ho va acceptar, com una de les persones que va enrabiar-se una mica a fi d'impedir que això passés.

És això el que m'agradaria tenir escrit a la bossa de plàstic.

Oriol Cortacans

Madrid, 6 de febrero de 1991

Muy Sr. mío:

El Sr. Ministro de Defensa me encarga que conteste a su carta de 28 de enero pasado, en la que solicita apoyo económico para el periódico que usted dirige.

Es norma de este Ministerio no conceder ayuda económica a ningún medio de comunicación social ya que podría entenderse como una ingerencia en el ejercicio de su libertad de expresión y creemos que no existen razones para romper con esa norma.

Luis Reverter Gelabert

500 SIGNATURES CONTRA
LA GUERRA

Els alumnes de l'Institut de Batxillerat Menéndez Pelayo, de Barcelona hem recollit més de cinc-centes signatures per manifestar el nostre rebuig a aquesta guerra. Així volem forçar la Junta de l'Institut a expressar-se en el mateix sentit. Fem una crida a tots els instituts catalans perquè facin el mateix.

Alumnes I.B. Menéndez Pelayo
Barcelona

BO D'AJUT

En/na _____ m'adhereixo als objectius i la filosofia del grup Periodistes per la Pau, que amb la seva aportació i concretament amb el Diari de la Pau, contribueix a fomentar l'esperit de neutralitat, solidaritat i anti-belicisme que és l'únic que pot acabar amb les guerres.

Adreça: _____

Ciutat: _____

Telèfon: _____

APORTACIÓ DE 1.000,- (mil) pessetes

GRÀCIES PER DESTRUIR
EL MÓN

Som unes estudiants de l'Institut de Batxillerat Joaquim Rubió i Ors, de Sant Boi de Llobregat, i li escrivim aquesta carta per expressar a tothom l'insomni i els maldecaps que ens dona aquest conflicte.

Primerament, volem agrair la col·laboració de tots els països que participen en la destrucció del món: Gràcies, Bush! Gràcies, Aliança Internacional! Gràcies, Saddam Hussein!

És curiós que hi hagi gent que es preocupi més de la pujada del petroli i de la borsa, que no pas de les grans taques de petroli, de la mort de molts ocells i persones, i, en general, pel desastre ecològic que això comporta.

A més a més, ja que el nostre país està dintre del sarau, encara que als ulls del govern només servim de duana, es podrien prendre la molèstia d'informar la població, que som persones i a ningú li agrada que li prenguin el pèl.

Mireia Maneu
Sílvia Vanessa Meléndez
Institut de Batxillerat
Joaquim Rubió i Ors
Barcelona, 6 de febrer 1991

ENCENDREM LA PAU

Denunciem i lamentem la desgràcia que suposa per a tots la gran quantitat de vides que es poden perdre per culpa d'aquesta i d'altres situacions; així com, també, la possibilitat d'empitjorar greument l'equilibri ecològic del planeta.

Denunciem l'obligació que s'imposa als joves de col·laborar amb les estructures militars; així com, defensar el dret de les persones a declarar-se objectors i insumisos per anar a lluitar contra el país que nosaltres, els occidentals, hem armat.

Manifestem la nostra repugnància a la manipulació que practiquen els mitjans de formació de masses, transmissors com són de la voluntat de l'Estat i el Capital. Denunciem la prepotència dels Estats Units de Nord-Amèrica que invadeix el que li dona la gana amb la complicitat d'estats europeus, la situació dels palestins i altres pobles àrabs que estan sofrint genocidi, i la política de colonització de la zona.

Cridem tots els betxinencs i betxinencs per que acudeixquen a la plaça Major el divendres dia 25, de 7 a 9 de la vesprada. Porteu un ciri, l'encendrem per la pau.

El Col·lectiu d'Esquerres de Betxi
M.O.C. (Moviment d'objectió de consciència)

